

AGORA

Agora que xa temos abrigo para os fríos
deixamos aos irmáns na noite escura espidos.
Agora que xa temos enchidas as lareiras
quedóusenos o amor carpindo nas fumeiras.
Agora que xa temos colmadas as alforxas
non veñan amolarnos pedíndonos esmola.
Agora que xa temos na cara un gran sorriso
miremos a outro lado finxindo distraídos.
Agora que xa temos repletas as despensas
deixemos que un salouco nos dispense as conciencias.
Agora que xa temos un teito para a noite
pechémonos por dentro sen que ninguén escoite.
Agora que xa temos cubertas en exceso as ansias de poder,
agora carecemos daquela imandade que tende a man e axuda
con bicos doces, tenros.
Agora que xa temos colmadas abundancias de bens e de diñeiros,
imos quedando cegos nos usos xenerosos, de afagos e namoros,
de cántigas nos beizos, ...desas que abren os ollos,
atentos en tenruras e en nobres sentimentos.
E levan o sentir cargado de indulxencias
e poñen a esperanza sobre os fillos e os netos.

Agora que tanto temos, ... cremos que somos donos.
Ai, pobres ignoramos de canto carecemos!
E agora que tanto temos, ...cremos sabelo todo.
Pobres de nós pois quedamos no pouco que coñecemos!
Proprietarios dos instantes, perdedores dos momentos
somos xuíces dos outros e avogados de nós mesmos
coñecedores por fóra do que ignoramos por dentro:

quedamos abrindo os ollos, poñéndolle a todo un prezo.
Perdidos nesta obsesión de ter moito e de non sermos
pensamos que ter valor é aumentar canto temos.
Quedamos arruinados desa humana condición, sublime do entendemento,
que acode aos nosos irmáns e alivia os seus sufrimentos.
Caemos nese baleiro onde un pecha de omisión, tan altivos e soberbios,
que ignoramos aos vencidos e, sen causa nin razón,
sen sabermos nada deles, profanamos a súa dor, desoíndo os seus xemidos.
Non nos fagamos os xordos, tampouco mudos e cegos
pisando a verdade mesma e humillando os seus dereitos.
Pois vivir é compartir, na lei que escribe silencios
—desde que o mundo é mundo, antes dos tempos ser tempos—
sen abater aos caídos que sofren padecementos.

Ide a Begonte e lembrade a Luz daquel Sol pequeno
que abriu desde o amor anceios. Foi nun solsticio de inverno.
E aquel lume en resplandor, ...din que xurdiu en Belén,
redime desde o perdón os males propios e alleos,
repartindo Paz e Ben, ...e predicando co exemplo!